

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Quæstio 1. Quando, & quomodo sit iteranda confeßio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

2. Est tamen notandum, quod si pœnitens confessionem invalidam non iteraret, sed ex oblivione, vel ignorantia invincibili, insequentibus confessionibus defectum illum taceret, licet postea recorderetur talis defectus, non tenebatur reliquas intermediarias repetere, sed illam tantum, quæ fuit invalida, & defectum in illa commissum; reliquæ enim interpositæ validæ fuerunt, utpote in quibus nullus intervenit defectus, ut bene cum Valquez, Sanctio, & aliis tenent Diana 3. p. tract. 4. resol. 118. & Cardin. Lugo hic disp. 16. sect. 15. num. 599.

3. Quoad modum iterandi confessionem invalidam, non levis est difficultas, an teneatur pœnitens omnia & singula peccata in prima confessione subjicere, iterum distinctè repetere? Et quidem si confessio iteranda sit cum diverso confessario, affirmativè respondeo cum Suarez disp. 22. sect. 6. contra Delgadillo de Pœnitent. cap. 19. dub. 51. numer. 155. Quia ei sunt peccata sigillatim, & distinctè proponenda, qui ut iudex, causâ cognita, sententiam absolutionis est prolaturus. Ut constat ex Tridentino, & ex ipsa ratione iudicii. Si verò cum eodem confessario, qui de peccatis in confessione invalida auditis recordatur, sufficere, omnia unico verbo illi confiteri, defectum supplendo. Hæc apud omnes certa. Difficultas ergo solum est, quando Sacerdos est idem, sed de peccatis in confessione invalida subiectis, jam est oblitus. In qua varia sunt Doctorum placita.

4. Aliqui absolute asserunt, memoriam Sacerdotis non esse necessariam ad absolvendum, ac proinde opus non esse, repetere distinctè confessionem. Ita Medina Codice de confess. quæst. de circumst. mutantibus speciem, & Adrianus quæst. 4. de clavibus, & pro casu, quo confessarius in confessione invalida imposuerit satisfactionem; admittunt Sylvest. Antonin. Paludan. & Navarr. apud Suarez suprà num. 6. Ipse verò illis consentit non absolute, sed pro eo tantum casu, quo invaliditas confessionis proveniat ex defectu formæ rite prelatæ: sed magis universaliter Lugo ubi suprà 2. num. 632. verum putat, quoties invaliditas non proveniat ex defectu jurisdictionis: Si autem ex hoc capite putat necessariam esse, habeat saltem confessarius memoriam confusam præteritæ confessionis. Imò P. Suar. accusationem omnium peccatorum de novo distinctè fieri requirit, sicut, & quando ex defectu doloris, vel integritatis fuit invalida.

5. Ceterum P. Vasq. hic q. 92. art. 3. dub. 3. aperte docet, quocumque ex cap. fuerit invalida confessio, non esse opus distinctè confiteri, dummodo confessarius recorderetur status pœnitentis, aut pœnitentiæ, quam imposuit, cui dissentire nequit M. Joan. de la Cruz in direct. 2. p. de Pœnit. q. 3. dub. 9. tom. 1. ubi loquens de his, quibus à confessario differtur absolutio, inquit * dilata absolutione injunge statim pœnitentiam, ut hac postea nota, & confessione non repetita absolvas pœnitentem, et si non recorderis peccatorum. Ita Henric. Sylvest. Navarr. cum aliis. * Si verò de pœnitentia injuncta neuter recorderetur, confusam aliquam peccatorum notitiam confessario tribuendam, sentit cum Valentia, Fausto, & Navarro, Diana 4. p. tr. 4. resol. 203. quos sequitur Gaspar Hurtado de Pœnit. disp. 8. diffie. 8. ubi addit, quod si pœnitentia non fuerit injuncta, nec de pœnitentis statu confessarius recorderetur, nec pœnitens in memoriam illi revocet, non esse adhuc necessariam de omnibus peccatis distinctè se excusare, sed sufficere confusam aliquam peccatorum notitiam confessario tribuere, quæ sufficiat ad pœnitentiam prudenter taxandam, nam postquam peccatorum confessio fuit distinctè

facta, & à confessario distinctè percepra, sufficit notitia confusa ad pœnitentiam imponendam, qualis post longam confessionem solet confessario relinqui.

6. Denique P. Granad. in 3. part. controvers. 7. tr. 9. disp. 12. num. 5. absolute, & sine aliqua limitatione docet, pœnitentiam iteranti invalidam confessionem cum eodem confessario sufficere, si in generali se accuset, dicens: accuso me de omnibus peccatis, quæ in ea confessione invalida tibi confessus sum, & de sacrilegio in ea commissio: & confessarium posse valide, & licite eum absolvere, quamvis nec confusam peccatorum notitiam habeat, nec pœnitentiæ, quam injunxerat, recorderetur. Hanc sententiam amplectitur Leander tract. 5. disp. 5. q. 81. ubi pro illa citat Adrianum, Medinam, D. Antoninum, & P. Thom. Sanchez, & stat probabilem sibi videri, inquit Diana 5. p. tr. 14. resol. 51. & planè sequitur part. 11. tr. 6. ref. 49. item Delgadillo ubi suprà cap. 19. num. 53. Vercelli in qq. Mor. tr. 5. q. 6. num. 35. & Tamburinus in Method lib. 3. cap. 2. num. 4. Fundamentum horum Doctorum est, quia absque repetitione peccatorum in speciali, & sigillatim, verificatur pœnitentem omnia, & singula peccata distinctè confessum fuisse, & confessarium illorum notitiam habuisse. Si autem de præsentis talis notitia in speciali ad aliquid requireretur, maxime ad pœnitentiam proportionatam imponendam: ad hoc autem non requiritur, quia supponimus, in confessione illa invalida fuisse injunctam. Præterquam quod pœnitentia non est cum tanto rigore proportionanda peccatis, ut nequeat ex justa causa minorari, quæ autem magis rationabilis, quam aliam jam impositam super eisdem peccatis adimpleram fuisse. Confirmatur: nam si pœnitens confessionem generalem faceret durante per multos dies, & confessarius singulis diebus, non collata absolutione, pœnitentiam aliquam imponeret, non esset necessarium, ut in fine confessionis, eum licite absolveret, quod recordaretur omnium peccatorum, nec quod de pœnitentis injunctis interrogaret. Ergo.

S. VNICVS.

Propria sententia.

7. IN hac controversia certum in primis existimo, ad valorem Sacramenti sufficere bona fide se accusare in generali de peccatis in confessione invalida subiectis, quocumque ex capite, valoris defectus provenierit; quia ut postea probabimus ex communi Theologorum sententia: peccata sic universaliter dicta, sunt materia sufficiens absolutionis; imò in casu naufragii, pestis, & similibus, omnes Doctores ejusmodi confessionem consilium solent. Difficultas igitur tantum esse potest: an pœnitens, si possit, teneatur majorem præbere notitiam, & an ea non data, possit confessarius eum licite absolvere? Et respondeo, non posse, nisi eam notitiam de statu conscientie pœnitentis retineat, quæ silet communiter remanere in confessario paulò post audita peccata sigillatim quoad numerum, & speciem. Et hæc ni fallor, est mens P. Vasquez, & Hurtado. suprà.

8. Hanc sententiam judico evidentè inferri ex Trident. sess. 14. cap. 5. ubi ad absolutionem impertendam exigit eam cognitionem causæ, quæ ex hujusmodi peccatorum narratione sigillatim facta, generetur. Sic enim, inquit, constat, Sacerdotes judicium hoc, incognita causâ, exercere non potuisse, neque equitatem,